

Ahrends (74) Indische familie was onwetend van hulp, nu wijst hij anderen daarop met Indische eettafels

In Nederland ga je, als je op bezoek bent, weg als de ander gaat eten. Bij Indische mensen wordt er gastvrij een extra bord neergezet. Natuurlijk krijg je een bakje met eten mee, weet Ahrend Siebelhoff. Met dezelfde gastvrijheid organiseert hij met andere vrijwilligers twee keer per jaar Indische eettafels.

Janet van Klink 13-02-24, 17:59

Mensen met een Indische en een Molukse achtergrond op Voorne-Putten en Rozenbrug brengt hij, namens Stichting Pelita, samen. Eten is belangrijk in 'onze' cultuur, zegt de Hellevoeter (74). „Altijd worden er recepten uitgewisseld”, constateert hij na drie bijeenkomsten. Het aantal gasten varieert van zestig tot tachtig.

De trouwe bezoekers hebben zaterdag 2 maart in hun agenda omcirkeld: dan is er om 12.00 uur een Indische eettafel in het Wijkcentrum Noord in Spijkenisse. Ze kunnen weer herinneringen aan hun geboorteland ophalen. Aan tempo doeloe: die heerlijke jaren van toen.

Ze maakten aan de andere kant van de wereld ook akelige tijden mee: de Japanse bezetting tijdens de Tweede Wereldoorlog, de Bersiap (gewelddadige periode net na de capitulatie) en de onafhankelijkheidsstrijd. Jaren waren ze misschien nog steeds last van hebben. Hun kinderen en kleinkinderen kunnen de gevolgen daarvan nog meemaken. Ook om die reden worden de Indische eettafels gehouden. Siebelhoff: „Je hoeft er niet aan tafel over te praten. Via Pelita kunnen wij een luisterend oor en praktische hulp bieden.”

Bekende geuren

Siebelhoff begrijpt Indische mensen als geen ander. „Ik ben op 25 augustus 1949 geboren in Bandung op Java in Nederlands-Indië. Drie maanden later bestond mijn geboorteland niet meer”, vertelt hij. Op 27 december 1949 was de soevereiniteitsoverdracht van Nederlands-Indië. Het gezin Siebelhoff vertrok in 1953 naar Nederland.

Zijn moeder kookte de heerlijkste rijsttafels. Op de achtergrond was er het grote verdriet. Zijn moeder was voor de oorlog een weduwe met twee zoons. Zijn vader was een weduwnaar met een zoon en een dochter. „De kinderen raakten in het jappenkamp bevriend met elkaar. Helaas is een van mijn halfbroers daar overleden”, vertelt Siebelhoff. „Na de capitulatie van Japan hebben de kinderen mijn ouders aan elkaar gekoppeld.”

Ahrend Siebelhoff. © Privéfoto

De familie Siebelhoff bouwde in Nederland een nieuw bestaan op en stopte de ellendige jaren weg. „Hulp hebben ze nooit gehad”, aldus Siebelhoff. Zijn kinderen begonnen zich jaren later te interesseren in zijn geboorteland. Zo ging hij zich in zijn eigen verleden verdiepen. Rond zijn vijftigste zijn ze naar Indonesië afgereisd, *back to the roots*. „Ik was drie jaar toen we uit Indonesië vertrokken”, vertelt hij. „Toen we vijftig jaar later aankwamen, kwamen de bekende warmte en geuren me tegemoet. Dat had ik niet verwacht”, zegt hij. „Onbewust neem je die mee.”

Witte vlek

Na zijn pensionering wilde de Hellevoeter iets doen voor zijn geboorteland. Hij kwam uit bij Stichting Pelita, die zich inzet voor mensen uit voormalig Nederlands-Indië die

na afloop van de oorlog, de Bersiap of vanwege de Indonesische onafhankelijkheid naar Nederland vertrokken. Jarenlang was Siebelhoff voorzitter van de cliëntenraad.

Pelita bestaat sinds 1947. Waarschijnlijk heeft zijn familie nooit van het bestaan daarvan geweten. Het motiveert hem om bekendheid aan de stichting te geven. „In heel Nederland organiseert Pelita eet- en koffietafels. De regio Rijnmond was een witte vlek. Daarom zijn wij die gestart.”

Wie Indische of Molukse roots heeft, is welkom. Hoeveel dat er op Voorne-Putten moeten zijn, is onbekend. Siebelhoff: „Er wonen in Nederland nog bijna twee miljoen mensen met een binding met het voormalige Nederlands-Indië.”

Aanmelden bij Ahrend Siebelhoff: 06-53290139.

Eten is belangrijk in de Indische cultuur. © Privéfoto